

29

UNOR
1987

POUTNÍK

Sebadon

POUTHÍK

číslo

29

Vydává v počtu
pěti kusů
Unie Solitárie

Pakliže
objevíte
pravopisnou
chybu návrha
je na vašem
OKU!!!

POZNÁMKA
REDAKCE:
Na druhé str.
ilustrace
Johnkiho k
povídce M.R.
- uvnitř č.

U poetie T86
- začátečníků
chybějí jména
autorů -
jedná se o ne-
oceněná díla,
kdo znáte
autory - doplňte
je prosím.

ADRESY:

Smrk
Aleš Chvojka
Boráckého 664
Praha 5
Hlubočepy
152 00

Seladon
Václav Smil
Dobratická 524
Praha 9
Letňany
199 00

NEPRODEJNÉ
šifrovaná poštou

M Ě S Í C H L A D U

únor - měsíc bládu, to se mi to zvatlá při kávičce a cigaretě, když mi novav připravuje večeri. Ale vrátím se k dvodu, tento na dny nejkratší kalendářní měsíc bývá často neuvěřitelně vicklý... Třeba pro důvěrníky, ploteky, když posala docházeli národy, vidina blížícího se jara se vzedala je o katoře nová přivním eněmu. i pro taliky a trapery se závěr zlay sdá neodkladný, avšak když stědava počasi nedovoluje dlouhě tráti a cesty se uzavírají. Chaf, stáhnout všíky a venka se třeba jen tak rozplácnout mezi rozkvétajícími petráliče, podběl a blečule, se svétuje i přes vědní ledivé dny. Třeba ve městech, kde se nejednou objevuje více kooč a i kpaček se oběna ukáze, aby světoval blinké jaro...

Je však třeba seš spít o návera usera, jinak je celý měsíc provázen pščí o hladovělící zvíř. stříhavý, bláznivý, ročadim. Ještě je tu dříve nosit nahalenou tvář do zvenutých línod a rozechřát až s prvými oděhranými akordy při sklence vaňavého grogu. Ještě je dříve nalejzat do arabi a poslouchat hučení kosen, ještě je dříve spěchat na cestách, aby nás nepřekvapila noc na neznámém místě. Ještě je dříve! Ale až začnou pukat ledy a sníh se sazí v modravé arcadla narůžověná čerstvou trávou až nebude dříve spěchat a nosit nakrytou tvář...

Ahoj na stránkách Květníka

Vaše redakce.

TRAPAS

"Já jsem přesvědčen, že se mi podaří, že se mi podaří, že se mi podaří..." řekl Fin na kroji leca. Před chvílí vystoupil z vlaku a teď sjížděl, že se mu cestou vyvítila baterka, kterou dříve ve spěchu nesejstl. Co dělat... Vyrazí do tmy, oběma polími strom, sem tam švachtně do potoka, v houštích ne co chvíli šlechně prst - prostě mšitě, dříve mluvit...

Trvalo to dlouho, ale konečně je Fin před bouhou. Ani vokal neshodil a strčil do dveří. Zavrnaly, otevřely se a na Finu dechlo silný teplo, vůně dřeva a jehličí. V kamínkách křavěj voharky a na levý prýtlá pravidelně oddechuje nahutná hromada překrytá celou. Na pravý se posadil spacák, setřásl se sebe fletatý prostěradlo a zavrtel rypem. Z terasu se vyhoupla arávná holka, tak zetr pát a pade, víc rozhodně ne. "Dacha at nevzbudíš háráyno. Je hrosně atahamej a vlobil by se," a dodává "Ahoj. Já sem Eláně." "Ved hlavy at k patě Fin. Ahoj. Koberj se, buď jako myška. Jen se najíš a jdu spát. Je tu něco k pití?", vopáčil Fin a vytáhl karbenátky a chleba. Holka posadla ledviam a čajek a trochu snědla a nín.

Fin už si rozdělil spacák, když si vzpomněla. "Kamaráde, buď tak dobrej, buď si boty. Musíš ještě do leca." Fin se tedy sklání a kouká po nich. "Dole, oni je máš zakopané pod postelí. Sou tu jenom Mariánovo lecc. Budeš se muset spokojit..." Holka vltla do kanad ráže dvacetičet, koňná víc, a už je venku. "Do leca, ta měla naspěch!"

Kamarádě mla, ale neš se vrátila, fin už tvrdě zafazoval. Dávče se zalo, mlašlo svíčku a pak zavrtel ryp.

Dobrá ráno probudila Finu vůně sešlepné lanácejdu a praskoten ohně v kamnech. Hárý byl někde venku, holka seděla na jeho posteli a rovně dopízala fasinaty kanad. Fin se vyjevil. "Ty šlíp sou teda troje?", a vona jen šlebla vokal a povídá, "Jo, třináctičitky!"

Setavnejná dveřna vešel do bouhy novofundlaněck jak kredene. V tles! neš polínko. "Ne hoďnej pejsáneč! vokal hárý. Dej pi-ničce klacíček! Hoďnej hárý, přines pamičeště." Polínko muple do leca. "Ne jo, voje sou. A ved čeho sis myslíš, že si říkej šlíp?"

Cizbura - zima 73/74

ROZKLAČKA KAMARÁDE:

Když nám silný Cizbura začal Trapas do redakce pro únorovýčání pouťníka, mlaše obvyklé kapitánkovské rozbary svého díla, přišel i takovou malou sešlepností. Svěho Jasu, když šlelal speake-re jedné folkové a trapeské kapely, podléhalo jeho aluvané slovo rozmaru a náladám kulturní komise. A tak se to nějak tak seběhlo, že povídka Trapas byla zamítnuta postupně ani na sedmi sístech, kde vystupovali. Jak psal Cizbura, přej je to dvojeuyl, tvrdili fundevaní...

Kakle přátelé, kamarádi oplývající fantazií a myslou pro dvoj-smyly, vyhledejte malou pouťníckou soutěž:

KDY OBJEVÍ DVOJSMYSL - TEB SEJME CIZBURI KAMÁNEK OD SERCE !!!

A aby byla soutěž dokonale, pro výherce bude připravena fotografie kamaráda Cizbury s vlastnoručně podpisanou a věnovanou.

FRANC a HILDA

ano vážení čtenáři Franc a Hilda, tak se jmenuje nová rubrika našeho plátku. Tak se bude jmenovat až do poslední konečné fáze našeho výzkumu, ale nepředbihejme, všechno pěkně popořádku...

Píše se 8. února roku 1987, plníme stoly abychom důstojně oslavili druhé výročí Poutníka, v záplavě dopisů, pohledů, korespondenčních lístků - shrnuto gratulací, pronáším připítek a náhodně sahám po první z gratulací. Je od našeho přítele, od kamaráda - docenta René Vomáčky, cituji:

"milí mladí přátelé, zanechte chlastu a oslavte dvouleté trvání vašeho, dovoluji si to nazvat časopisu, poctivou práci. Kde ji hledat? Konkrétně u mě! Objevil jsem pro vás v jedné z uherskéjch novinách nevelkou zprávu tohoto znění: /přeloženo/ ... a tehdy již svoji Franc a Hilda Kurnigovi, nedaleko obce Gömöraszőlős, uspořádali krásný trampský potlach ... Nutno podotknout, že noviny nesoú datum 11.6.1892. hečně zdaru do nového podnikání"/atd.../

Mohu odpovědně prohlásit, že tato zpráva nás rozeslala natolik, že jsme sklídili všechnu chlast se stolu a nalili si čistého vína.

Útržkovitě z debaty: úchvatné, počátky trampské historie se datují daleko dřív, než píše Hurikán, Brochesové paměti mohou být prodlouženy, první trampové již v minulém století.... byli jsme nadšení, ovšem zachovali jsme chladnou hlavu a šli se do práce. Doktor Vomáčka by z nás měl radost. V první fázi jsme ustanovili výzkumnou komisi pro doplnění historie trampingu u nás / ve zkratce VKDHNT / v tomto složení:

docent René Vomáčka - vedoucí / též. nehr. kapitán /
bestitulní Sark - psycholog, redaktor, lit.historik
bestitulní Seladon - patolog, fyzik, matematik
bestitulní Cipisek - zapisovatelka, laborantka
/jediná žena v VKDHNT/

Jaroušek - poslíček
/nutno předejít případným drbám, Jaroušek je pětiletý kluk - nezanášelské dítě našeho kolegy Seladona a jedné nejmenované paní oficirové/

Potom už skutečně nastala úmorná práce. Celá naše redakce byla nastáta v jednom kole: výstřížková služba, antikvariáty, musea, telefonáty, telegrafy, telexy, dopisy... Nejdůležitější byly poznatky získané z matričního úřadu města Bratislavy:

Franc Kurnig - syn France K. / vojenského vysloužilce / a Anny K. roz. Dvořáčkové / služebné / narozen ve Vídni dne 24 měsíce dubna roku 1870

Hilda Kurnig - /rozená/ Boucherová - matka Ester Boucherové švadlena, otec neznám

Velice zajímavé na celé zprávě byla skutečnost, že ani jeden z našich sledovaných hrdinů neměl sourozence. Rozhodli jsme se zařít výskum u předků France a Hildy. Na mnohství inzerátů nám přišla jediná odpověď: /anonymní/ ... vážená komise VKDHNT, dlouho jsem skladovala dopisy, výstřížky a fotografie o předcích manželů Kurnigových, čekala jsem, že nějaká vědecká společnost si jich povšimne, čekala jsem dlouho, ale před půl rokem / oslavila jsem 90-té narozeniny / mě přišla trpělivost a veškeré materiály jsem prodala v antikvariátu v ulici Mášdéné v Praze, skuste tedy hledat tam! Počpiš xxx ..."

A jak celá výprava do antikvariátu dopadla?

PRVNÍ ÚSPĚCH

Sotva jsme vzali za kliku dveří a vpadli do antikvariátu plnou silou našeho výzkumného spolku naše nadšení bylo zcela zmrazeno jedinou větou. Pronesl jí vousatý snad téměř stoletý kmet / jak jsme se později dozvěděli - zákonitý manžel devadesátileté anonymní přispěvatelky/ Anna Kárnigová /r.1864/ "Přátelé, stará ke-
cá, žádný věci do antikvariátu nedala, už ani neví, že jsem jí je dávno zabavil, chlapi, když mi dáte na dvě piva, vš
bude vaše..."

Mráz na rtech roztál po zmíněném druhém pivu, kdy děda vyndal na stůl obálku plnou historie. Fotografie a dva dopisy putovaly z ruky do ruky s takovým rozechvěním, jako kdybychom si prohlíželi zlaté cihly nebo třeba dekret o zrušení nevolnictví. Po pátém rumu jsme z dědy vytáhli i spoustu důležitých informací. Dnešní krátké pojednání bude o celkem bezvýznamném otci France.

Franc Kárnig starší - otec prvního trampa France Kárniga

Narodil se ve slavném roce 1814, ano, vážení čtenáři v oněm slavném roce kdy byl poprvé v českých zemích použit parní stroj. Né že by snad on osobně měl na tyto události nějaký vliv, naopak ony události měly vliv na Kárnigovu osobu, a to již v roce 1818, kdy si hrál před branou Wünscheovi soukenické továrny a kdy došlo k výbuchu parního stroje vlivem přeřítí kotle. Po detonaci doběhl se slzami v očích domu a rezolutně prohlásil: "Budu dělostřelcem!" A byl. Díky svému povolání - bdělosti a ostražitosti mu vyšel čas na ženění až v době vojenského vysloužilectví. Tedy přesně v roce 1869. O rok později se manželům Kárnigovým narodil jediný syn Franc. Zlý jazykové o otcovství armádního vysloužilce hovoří s posměchem a poukazují na Kárnigův pokročilý věk, ale to jsou jazykové. My v dnešní době genetických poznatků víme své. Nejdůležitější vliv otce na France se projevil v jeho antimilitaristickém a svobodno myslném citění. Tvrdost, poslušnost a disciplinovanost otce byla odstrašujícím příkladem. A zde vidíme jeden z rozhodujících vlivů na vývoj Francovy trampské duše. Otec se stal v národě trampů pojmem. Né nadarmo se říkalo rakouským vojákům "Kárnigovi pochopové" či zkráceně Kárnigovci / převeďeno do slangové češtiny "kurevníci selení".

No a příště, budeme hovořit o vlivu obou matek /Ester Boucherová/ a vědecký výzkum pak zaměříme na samotné osobnosti prvních trampů.

Franc Kárnig st. /r.1861

TEN CO PŘIŠEL SE PSEM

Chlápek, který by se vyškřábal na vršek Kostroun z té strany vod zelených placatejch rovin, co se za Kostrounem roztáhly jak chlupatý koňský houně, by si musel dát hodně makačky a koukání, než by dole v Oudolí pod sebou rozeznal pár prohnutejch střeš, posázenejch šutrama. Počítám, že by ho epíš napadlo něco vo vopuštěnejch lovečtějších boukách, než to, že smrký zakrejvaj aluňně veliký mšťačko, který se vod nepaměti podle vonavejch strání kolem nasejvá Šafránový oudolí.

A vsadím vousy na to, že by pěkně votěvil hubu nad tím, že tohle hnízdo má pár salónů, malej, ale čistej hotýlek, svýho šerifa, koronera a feltara, hezkej tichej hřbitov a dřevěné chodníky a že te blejskavá mašle pod jeho nohama není žádněj potok, ale poctivý železný koleje, co jednou za pár tejdů sarachotěj pod kolama vagónů s pošton, černým prachem a jinejma potřebnejma věcmi.

Šafránový oudolí byl zkrátka ten nejnápadnější a nejpěknější flek široko daleko kolem Šilýn řeky, která do oudolí vlejšala ouzkou škvírou v Kouřovým průsemyku a po pár mílich se protáhla ven dírou mezi Kostrounem a Klatouchovým placem, pořádně sbachratělá Borůvkovým potokem, Burkovou strouhou a já nevím ještě kolika potůčkama a bystřinkama, co se do ní v temhle straceným oudolí nastěhovaly.

V týhle chvíli byla půlka Šafránového, oudolí arzavá, jak jí volizovalo večerní sluníčko. Druhá už se natáhla ke spaní a dejdchala vlhko a zimu, protože léta už přece jenom zbejvalo šdibec.

Zrovna v týhle chvíli se na plešatej vršek Kostrounu vopravdu vydrápal chlápek, udejchaně se rozhlíd, praštil sebou do uschlýho šafránu, převálil se na záda a azchrochtal:

"Mám takovej dojem, že tohle je vono, hochu!"

Ten udejchaněj chlápek měl vod prošoupanejch podrážek kanad přes štruksový kalhoty, záplatovanou kožili a fídky nazrzlý fousy až k dřavýmu klobouku dobrejch sedm stop. A menoval se Tom.

Chlupatej rasec barvy vorčestravý vomáčky, který se sípavě složil vedle, byl jeho kámoš pes Vorčestr.

A Šafránový oudolí hluboko pod těma dvěma už bylo plný tmy až k vokrají, jako talář polívky, když máš u kuchaře vcko...

"Co to bude, hochu?", řekne přívětivě barman Vermut nazejtří ráno a ani nemrkne, i když tohletoho arzavýho vomělýho dlouháne tady v Oudolí jaktěživ nezahled.

"Třeba tuplovanej grog s máslem... dvakrát", povídá Tom a pověsí klobouk na věšák. Pes Vorčestr se rozhlídne vospalejma očima, vyseze na lavici a začne chrápat.

Tom se u dveří savrtí a rozpečít natáhne ruku k Vermutovi:

"Sem tu nověj a říkej mi Tome... a tohle je můj kámoš Vorčestr..." Vorčestr zapíská nosen a převálí se.

"Neslobte se, von je strašně utahaněj..." řekne Tom vmluvně a usadí se ke stolu. Vermut sundává konev s vohně, nalejvá rum a nasejvá pepřem a při tom všem kutění se nepřestává přátelsky šklebit.

"Kam se tady podějete, hoši?", povídá, když postavil jeden hrnek před Toma a druhej před Vočestra na lavici. "Vono je to tady letos s bejváním miserný... je tu fůra novějch lidí... a léto je pryč, chajdu už nestihnete postavit...", podráb se Vermut samyšleně na vyblejskaný lebec. Tom strčí nos do grogu a zahuhlá:

"Jen se nebojte, my už něco najdem..."

To už sehnou vracet litačky ve dveřích a první hoši z Oudolí se trousoj na svou ranní skleničku, aby je nezábly prsty. Chvilku si Toma vourkávají, ale pak se vedhoupaj ke stolu a Tom vidí se všech stran natálený pracky a šklebící se a poarkává a je mu to milý a říká na

všechny strany "já jsem tu nověj a říkej' mi Tome a tohle je můj kámoš Vorčestr" a hoši se na něj křeněj a říkají:

"Já jsem nějakej Hořejší Slim.."

"Richard a říkej' mi Počobanej.."

"Jáchym s magacínů!"

"Dělám tady v Oudolí keronera a jmenuju se Remington!"

"Říkej' Pete.."

"Soudek Martel, těší mě.."

"Limbovej Parták!"

"Já bejt' šéf indiánů a menovat se Klutej ohlap!"

A už je jich plnej salón, jak se to rozkřiklo a Vermut se točí jak větrný čerpadlo, co si Burk pořídil k napájení a lítá s grogem, až se s něj hulí.

"Helejte se, hoši", povídá, když všichni hoši Tomovi a Vorčestroví nacoulmali rukama a rozlezli se kolem stolu, "tadyhle Tom s kámošem nemaj kde bejvat a zima je na krku, tak esli nevíte vo náky střechě.."

Tom se celej skroutí za stolem:

"Vona by nám zatím stačila náká díra..než si postavíme boudu, žejo. třeba náká jeskyně nebo tak něco..."

Chlápkové se sborem podržaj na hlavách a v salónu to zašustí, jako když se kobyla plouhá suchým listím. Pohlednej Chlap se nahne přes stůl k Petemu, chvíli mu šeptá do ucha, mrskne voken po Tomovi, zachrochlá a pak zabučí:

"Ale jó, vono se něco najde, né že by se nenašlo, žejo..."

Rozvážně si cucne grogu a prstem začne malovat v loužišce po stole.

Tadyhle jak se že k Krtvýmu uchovi přásmkem furt nahoru, tak kousek pod Druhým tunelem je vlevo za potokem pěkná suchá jeskyně... akorát by potřebovala drobet tento, rozšířit, žejo, vona je drobet ouzká...

Pohlednej mrkne po Tomovi a dodá:

"Von by stačil malej soudek prachu, mršavou rozbušku, zapálit špagátem a pro první čas je to bejvák jak hotel!"

Tom se zatahá za fousy a podívá se na kámoše. Že by byl Vorčestr zrovna moc blaženej, na to teda zrovna nevypadá. Ale lepší suchá jeskyně, než chrápat na dešti a tak Vorčestr kejvne, Tom se votočí k Pohlednýmu a slušně poděkuje.

"Za málo, kamaráde, za málo..." šklebí se Pohlednej Chlap a strčí loktem do chláпка s monoklem na voku:

"Tadyhle Jáchym s magacínů ti dá soudek prachu na sekeru, žejo, a ráno se do toho můžete pustit..."

Pohlednej se znovu zašklebí, Jáchym se zašklebí, všichni hoši se škleběj a Tom s Vorčestrem taky, protože tolik milejch hochů pohromadě v životě nepotkali...

"Činhi", povídá Tom spokojeně druhý den po ránu Vorčestroví, "tohle až bouchne, tak tady můžem každou neděli pořádat rodeo!"

Tom důkladně ucpává šutrůma poslední škvíry kolem soudku, zastrčeného do výklenku na konci jeskyně a v odborně lepší rozbušku mrskovou emulou na víko.

"To není jen tak, hochu, vodpálit sud prachu," vytahuje se na znepokojeného Vorčestra, "rozbuška je nejlepší tuplovaná, dvakrát třikrát za sebou, aby to bylo saručený, ta poslední musí bejt pořádně bachratá, aby tomu dala správný start, žejo..."

Jeskyni našli snadno, hoši s Oudolí s nima táhli až nahoru do přásmku a dokonce jim pomohli táhnout soudek, připravený už vod večera na verandě Jáchymova magacína. Tom byl tak dojatý jejich radama a milejma Petem, že jim saponěm poděkovat. Hoši eště přidali pár pěkných historek vo správném střelení černým prachem, vykoupili fajfky a s pokřikováni vodtáhli.

Tom nalepil poslední rozbušku, spokojeně vmrk to dílo skázy a vod-

"Buafbuafi", uchechtne se kysele Vorčestr, ale pak se začne válet a vřeštět o vostatnima chlápky, ať to tam vypadá jako když se dobytek na pastvě zblázní střečkama a všichni brečej sráčky s mažou se kečupem a plácá se v tom červeným bahně jak ryby ve vyschlém jezírku a frou a burácej a nahofe na náspu lese namáhavě mašina k tunelu a starý mašinář se arkne s vokýnka dolů a když vidí v lese ty červený přišery, vytřeští voči šáhne si na prsa a pustí páku a složí se na hromadu uhlí a neš stačí topič přiskočit, vagony začnou fofrem couvat a upalujou spátky k Oudolí.

Uřvaný a udejchaný hoši táhnou podle potoka a vobčas sařvou "Kečdáp!" a zase napadaj na jednu hromadu a huby už maj potrhany voď toho chechtání a tak se celý zaplácany dovalej na náěstí a šerif Burman se chytá za hlavu a Vermut vynese flašky ven, aby mu hoši nesaneřádili salón a všichni se tam válej na chodníku před salóne a pořád se eště pochechtávaj a s voči jim tečou slzy k kečupem a neš sluníčko salese, tak se pořádně rozparáděj, protože takováhle legráčka už stojí na to.

A Hořejší Slim se utahaně pochechtává eště k ránu, když ukládá do palandy ve své boudě nový nájemníky - k smrti usmátýho a šťastnýho Kečupa Toma a jeho pořád eště udivenýho kámoše psa Vorčestra....

Miki Ryvola

VARIACE NA TULÁCKOU NOTU

"Je pátek" snažím se vykřičet do všech koutů. Slyšíte mě všichni, pro koho se každý týden pátek stává novým životem, dvoudenním zapomenutím bláznivého Kolotoče všečních dnů?

Nádraží se zaplňuje přívaly člověčiny, snažím se nevnímat nervozní tváře, protože oči s radostným zábleskem již směřují ke skupince v zeleném tónu, jenž se v srdci mění na krajiny lesů a strání.

To je můj život, má největší láska, rozumím mu a spolu s ním voházím i do svých snů...

V nabitém vlaku přemýšlím, které cesty prožlápnu mé noty toulavý, přeji si abych našla místa, kam se budu stále ráda vracet bez zbytečných obav a věřím v klíč, který pevně zamyká pouta nových přátelství.

ANČOJ !!

"Ale najednou rána, pád na zem a probuzení z celkem zbytečného snění. Kluka, který spěchá, aby nezmeškal ten svůj odjezd vlaku, provázím smutným pohledem, a spěchám také, protože můj pracovní týden tentokrát ještě nekončil.

Koblížek

VANDRSATY

Pro básničku	sa kus řeči	s milování	bez úplaty
pro kytičku	mezi klečí	s putování	si svůj svatý
pro píseňku	zrušim	s usínání	vandrsaty
bijeme	se ve stačí	pijeme,	bijeme
	bijeme		

Houla

SLOW

HOW DO YOU DO

H&T: BĚDA

1. Už je to-mu řá-da let, to byl jsem je-ště kluk. U-le-vou si vy-dě-
 2. Až roz-kve-te vna-ji stráž já pošlu poz-drav svůj přest tu velkou vodní

svět od všech vá-leč-nejch muk, ži-vot byl zas po-hád-kou ve
 pláň tam do kraje St. Louis, pryť tam žije, bůhví snad a

kte-rý ry-tíř můj čer-nej ser-žant jmé-nem Joe byl z kra-je od St.
 hra-je dál svůj slow je-deň dávnej ka-ma-rád můj čer-nej ser-žant

Louis. How do you do my Joe, v u-sích dál mi zů-ten slow, sa-xo-fon
 Joe.

tvůj nám hrál a ty trā-řil ses jak král. Smýl jsi prach z dlou-hejch cest

pře-šel strach moh' še-řik kvěst, ty i já zas ži-jeme klid-ně spát.

Při-šel mráz spā-lil květ, zmē-til nás a zmē-til svět, mīt tu mac já

riā-til bych to rád. How do you do my Joe kaž-dá slá-va má svůj

stín, vim, už tě víc my Joe ne-spa-trím D.C. al Coda So long

SLOW

KONČÍ VÍKEND

HUDBA : ROLF

TEXT : WABI

Allegro moderato

4/4

C C6 F6 G7 Cmaj

KDYŽ KONČÍ VÍKEND SLUNCE SPI KYTARA MÁ TI CD-PO — VÍ

Ami Dmi G7 C

PROČ PO-HA-LU JDU Z NA'DRA — ŽÍ NA MO-HOU DA'LEK ZA'VA — ŽÍ.

C C6 F6 G7 Cmaj

PO SLED-NÍ A-KORD VU-ŠICH ZNÍ, TO JE TA PÍ-SEŇ PO-SLED-NÍ

Ami Dmi G7 C

CO VE VLA-KU HRÁL KA-HA — RA'D TA PÍ-SEŇ PŮJDE SE MNOU SPA'T.

Gmi7 C7 F6 3

VŽDY KA-HA — RA' — DI SPO-LU SI ZPÍ-VA-JÍ DA'L A HNEV TO

Fmi7 Bb7 G#7 G7 F6 Ami

SVÁ-DÍ A-BYCH AŽ DO RA'-NA HRÁL. *solo kytara*

C C6 F6 G7 Cmaj

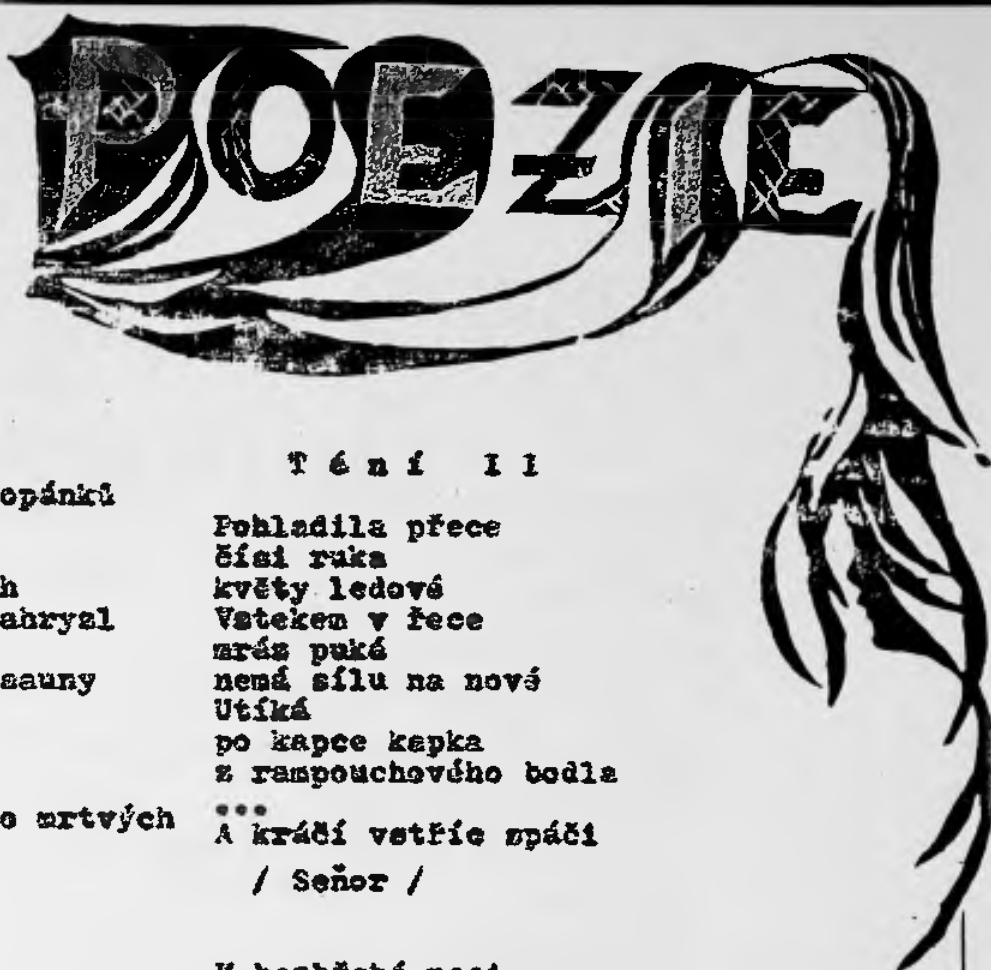
PĚ-NIČ-KU PLA-NÍ VĚ-TR — NEJCH, HO-DRA-VEJCH LE-SÚ VZDÁ-LE — NEJCH,

Ami Dmi G7

DO TI-GHA NO-CI ZA-ZNÍ — VA' TAK-HLE MÁŠ VÍ-KEND KON-ČÍ

C6

VA' FINE

Z i m a

Slyšel jsem
Skřípot nevтіravých oepánkú
Odpačky zodra
Před obraz ráje
Slapaly po hvězdičkách
Zločin na šivotě se zahryal
Do rtů své prostoty
V lomených šablonách sauny
Smyčky
Zadržly vodní páru
Na škvarek
Zněl porod ptáků dávno mrtvých
Stala se začna
Přání na sen
UŽ JE TO DOBRÉ
Jednou se kostlivci
Rozpadnou v opál
A šperky hříchů
Zašuní
V klaviatuře

/ Rehetlák /

Všiml jsem si

máš zakažené oči
vínaté panenky neplemení
cikánským hranutím
nebe se do tebe vyplakalo

Proplouvám klínes
něžný semetové mechovin
besbřehou ocamělost duše
lákejí lovcí na třpytky

Ze stisknutých rtů
vyšeptáváš přeje lastuří písně
jsi chladivá kopřivové vůně
hublinky vyprchely brčkem

Nadšvedám tě plnými hrtai
/jako bys nebyla ani živá/
vždycky mi utečeš ledabyle
nezí prsty.

Jsi unavená lužnice po Bechyní

/ Dáčko /

T é n í I I

Pohládila přece
šíši ruka
květy ledové
Vátekem v řece
mráz puká
nemá sílu na nově
Utíká
po kapce kapka
z rampouchového bodla

A kráčí vetříc zpáči
/ Señor /

V besbřehé noci
nutí se v klín
koníček
smáčený
potem
rozechvělý
se skříženýmá nohama
hryže dlaň
a ret

Pokladlo se potemnění
do křovin hřív
a potom světlo
a potom nic

/ Wickle /

T a n c e

Pojídáme muziku
a vona naše těla
Nejde to jinak Nejde to jinak
musí to být.
Sežere nás parket jako drak
a má tolik hlav
kolik je různých tanců
kolik jich běhá po světě.

A my se
/dív se/
necháme pojidat
celkem a rozkoší.

/ Houla /

h y š l e n k a

MOHUTNÁ

/jako koruna varostlá z kořenů/
SILNÁ

/jako paže vedoucí sekery/
LOGICKÁ

/jako gravitace nestabilní polohy/
NEVYSLYŠENÁ

/jako letokruhy, co mlčky řvou/
/ Děčko /

h r a

rozehráli jsme vysokou hru
troufalou

v talonu radost a štěstí
bankéř čas

dva spoluhráči

jediní karbaníci

na židlích daleko od stolu

- vynášela srdce

jak snadno povolily dospělé kořeny
přebíjíš oblohou

/ jenom hlupák by si mohl myslet

že v naší karetní hře zdravá barva chybí /

s poklidem a kamennou tvář

střídavě

hladce obrátce

odhazujeme šaty

vypadalo to na poker a nebo skat
drama

skončilo to na zemi

a pod námi z karet poskládána

sústala "zelená louka"...

... miláčku tlačí mne do zad
kulové eso

/ Sark /

V í t r

Pomotá návraty
vlnovky kašeře
rozškrtně prach

Zaspívá panflety
sólita v operě
prospal svůj krach

Chytne se na mušli
perleť se nastraží
čeká se až

Vítr se chomýtně
přibpndlí za uši

Jen tak se vyprosí
přinořský pláč

/ Gerry /

R e d u t e b l u e s

/ Krabě promine /

Zase ti podávám ruku

před vchodem do Reduty

a stěžuješ si že tě už stokrát

vyhodili s tím báglem a opicí

Tak ať se jde Stívín bodnout

teď bude hrát Syflín!

A na malou flétnu

sačneš hrát blues o své ženě

která leží rozkuchaná v nemocnici

s mimoděložním těhotenstvím

...Vole já jsem ji snad musel znásilnit nebo co!

Pak šla kolem hlídka

a ty ses udal i s flétnou

Jsem svědav co mi zahraješ

příště ty cvoku

/ Hodža /

HUMOR OD OHNĚ WAMPIRŮ

HEJ, JOE, POVÍŠ WAMPIRŮ UŽ MÁJ ZASE POTLACH!

TRAMPSKÉ DĚJINY

Minule jsme vzpomínky nesměšného kamaráda ukončili líčením padoura. Vraťme se ještě na chvíli k tomuto tématu...

POVÍDÁNÍ O TRAMPECH PRO TRAMPY Z PERA STAŘÍČKÉHO TRAMPA

... ono je to ostatně něco docela jiného, vynadat nějakému docela obyčejnému uťhovi než panu redovi od bernásku. A pak se divte, že hajný má v revíru trampy radši než škodnou.

Padouři rekrutují se poněkud s horní měšťácké vrstvy a vévodí jim azobaný papínek. Sedí chudák sávek po celý týden ve své kanceláři - je jich obyčejně více, těch jeho kanceláří. Věru nemá to lehké - vstává před devátou, po desáté sedí už v kanceláři ve svém křesíku - a od božského rána až do pozdního večera je v jednom kole. Na všechno aby myslel... Jo páni jsou dneška čelnicí. Nejraději by to chodilo do práce jen v sobotu - pro peníze. Máš lehký život pan centrální ředitel!

K a p i t o l a p r v á

V přírodě nacházíme různé druhy trampa pravého čili skalního. V první řadě jsou to kovbojové, dnes pomalu vymírající, jen ještě tu a tam divoce vegetující, značně už ale civilisovaní. Vyznačují se dlouhými širokými kalhotami, různými třásněmi a lemováními zdobenými. Jejich úbor dále doplňuje široký opasek pobitý cvočky, široký klobouk a za pasem obyčejně pistole nebo dlouhý nůž nebo raději obojí.

V nynější době se nachází tento živočich podél bránického "pacificu" a podél alatonosné řádky. Je to vymírající rarita všemi posuzovaná a bdělým okem strážců zákona vyhledávaná a diskriminovaná.

Jim příbuzní jsou pistolníci, tak řečení kanadáné. Vyznačují se větší skromností ve výběru své garderoby. Oni si totiž vzali za vzor drsné seveřany na rozdíl od kovbojů. Kanadáné libují si ve vysokých botách - kanadách. Kanadánové kalhoty úzkými trubkami odepínají šavlovité nohy. Krátká kasačka - KUMBERJACH - neb kanadský kabátec - s obráceného smíčku dotváří kanadána. A nemá se samozřejmě opamout "statson" - klobouk kanadské jízdy. Ten pak v zádech nahrazuje pořádná vydravka na uši nebo kexbílka. Také kanadán si libuje v pořádné bouchačce, kterou nosí v zadní kapse svých kalhot.

Oba tyto druhy chodí buď jen tak na lehko, s chlebačkem přes rameno. Ti spadají mezi chajdáře a považují se za elitu trampstva. Ti máně šťastní a novití tahají všechny své krámy stále na hřbetě v "podniku" nebo v "americe". Těmto se nadává stanáři.

Chajdáři jako kasta vyšší a nadřazená samýa během dominuje mezi plebejskými druhy svými na místě nejčestnějším. Asi jako domáci páni nad

obohýni nájemníky. On totiž za tuzových večerů a deštivých dní noví si pěkně v chatě a mastí filky u domácího krbu, aby potom ulehnuł pěkně v suchu a pobodl na paleně. Zatím staneť za lijáku ve stanu se krčí, šlepe bosina nobama ve vodě maje své svršky v náručí, aby nena-vihlť.

Chajdať do boudy během času různé drobnosti vícero méněro potřebné si snaží a šikovně zloděj k jeho nesmalé radosti za jeho nepřítomnosti zase odnáší. Za této čelby práce dosaženo jest náležitě rovnováhy. Tímto se zabrání tomu, aby chatať při své pilnosti nezanesl si chatu příliš velkým množstvím harampádí a měl tam ještě trochu místa pro sebe a svou družku.

Za teplech letních dní vyhrnou se chajdať v trenýrkách a tričku na palouček a holdují sportům. Velmi oblíbeným sportem je tak zvaná pinkaná. Je to sport velmi podobný volejbalu. Základní rys hry je stejný, jen pravidla hry stanoví si každé mužstvo - po případě i každý jednotlivec dle svého gusta a pinká jak umí.

Nejtěžší je nakonec se dohodnout na tom, kdo to vlastně prohrál. Po opuštění hřiště hra spravedlivě skončí a obě mužstva či ženstva vedou mezi sebou sušivou debatu, končící někdy i zápasem ve volném stylu. Tlačence ovšem někdy propukne i během zápasu, kdy se do ní přidají i diváci. Ještě lepší je to za velkých mačů...

Ukončení přinese teprve večer, kdy se zaavání sportovní odeberou do toho svého hostince a tam pokračuje sportování už trochu jinak. Je to hra opět věčná a poskytuje mnoho překvapení a možnost jí provozovat až do úplného finančního zhroutení. Je-li předešl zajištěno krčmářovo schválení může být pokračováno i dále - na sekuru. Necháme však raději hospodu hospodou a pedíváme se raději mezi trampský potěr.

To však až příště...

Seladen

Jednou

Žnes už jsme na druhé straně
a z historie brzy bude kruh
Jen dojit a pak překonat
prázdnou čistou řeku
Tak uslyšíme bubny dávnověké
a budeme se slunci klanět
a Matce Zemi děkovat
a vědět co je Velký Duch
Pochopíme kam plyne čas
preč člověk jde a jeho duše létá
a ruce podáme svým druhům

Budeme cítit, že jsme
v s t ř e d u
s v ě t a
a ž e t e n s t ř e d
j e v n á s
Oheň hořící uvnitř kruhu

Tapi

Poezie začátečnicků T-86

Čas přinesl květy bodláků
v barvách papírajících fantazií
a přesto byl všerodný západ slunce
jistě jejím cílem
Mladé vlaštovky malují
svými křídly s měkkým peřím
křivky letu
s téměř řemeslnou zručností
přítom až štítů Alp
a sítě italských ptáčníků
jim podepíší výmění list
Malé tvrdé
a stále ještě zelené
plody jabloní
epolu s křikem dravých špačků
v rudých korunách keřatých třešní
dávají naprosto samozřejmě
smysl slovu logika
a tak jenom činnost lidí
popírá smysl slov
a často i života

/...../

Ú v a h y

Co tam to tam
jak častá jsou ta slova
že je už bozmála
barvíme do slatova

Co tam to tam
a žádné dopisy
s minulostí
nikdy nepiš si

Co tam to tam
nebudu vzpomínat
mohlo by mě to bolet
mohli by se mi smát

Co tam šo tam
ještě mockrát řeknu
ale pro jistotu před Kristem
v kostele vždy sneknu

Co tam to tam
jak častá jsou ta slova
a snad ani nechápeš
že nebude už znova

Co tam to tam
a že svět má vady
měli bychom přemýšlet
co teď, co pak, co tedy

/...../

o d j e z d

pár minut nad ránem
kdy slábnoucí noc
naříká kočičím hlasem
motýli spánku umírají
v hravivém vzduchu
osvěna kroků proniká tichem
jak věčná otázka svou odpověď
naše obličeje se nejvíce poobobají
naším obličejem
a pravda jak bomba
vybuchuje v srdci

pár minut nad ránem
je příliš pondě na lítost
i když vím
že rosa nejdříve padá
do ženských očí

/...../

Život

... je záležitost horolezců,
z nichž každý hledá s v o j i cestu
na vrchol s v é h o everestu.

/...../

Jak jsi zasíl ...

Byli jsme tenkrát u toho všichni tři a myslím, že to byl Žak, který prohlásil: "Hechte ho lešet, vožralu, kam ho potáhneme?" Chlap ležel rozplácnutý uprostřed silnice, šosy kabátu rozprostřené po asfaltu a vůbec se nehýbal. Pravda je, že jsme měli něco upito a tudíž naše soudnost měla své trhliny, ale tohle řešení se mi vůbec ani trochu nezdařilo. Ušli jsme pár kroků od ležící postavy a vtom jakoby se něco ve mně zašprajelo, otočil jsem se a vrátil se zpět k té světlé skvrně na černém háčku silnice. Žak a Bob nás váhavě následovali, Žak brblal cosi o bláznivých samaritánech.

Začal jsme chlápkem lomcovat, ale ten se zdál jako gumový. Zvedl jsem ho tedy za paži a vyčkávavě pohlédl na Boba, který bez odmluvy uchopil muže za druhou ruku a odtáhl jsme ho k příkopu. Pořád ještě nejevil žádné známky života. "Co když ho někdo přejel a vy ste teďko odšťoural se k našemu podivnému trojlistku a podmaracem sledoval naše snažení."

Našvedl jsem chlápkovi víčko a zdálo se mi, že se mu svaly v obličeji zacukaly. Bob vytáhl baterku a posvítil tomu člověku do obličeje. Nezdařilo se, že by byl raněn - a nikdo z nás ho nenasl. Vyndal jsem mu z náprsní kapsy šrajtofle a ještě dříve než jsem stačil vyjmut oběanku, padl mi zrak na kartičku zatavenou v průhledné plastické fólii. Stručně a jasně sdělovala, že dotyčný je astmatik a při záchvatu mu lze pomoci kapesním přístrojem v podobě spreje, který má při sobě. Nervózně jsem našátral v kapse kovový váleček a neznámému vstříkoval do úst záchranné dávky. S Bobem jsme mu cvičili pažení a byl to nedefinovatelný pocit, když se ten člověk po chvíli začal hýbat a pak vyčerpaně oddechoval. My si oddychli také. Bob nastavil auto, které se ploužilo v protisměru a kterému vlastně nic jiného nežli nastavit nezbyvale a nesmlouvavě namačkal malátanou postavu i sebe na sadná sedadla. Mladá dvojice se neumohla ani na slůvko odporu, když jim poručil, aby je rychle odvezli do nemocnice. Všechno dobře dopadlo a chlápek přežil - ani jsme nevěděli jeho jméno.

Já se Žakem osífel a posalu jsme se rozhýbali na přerušenu cestu domů. Zaregistroval jsem jaksi jen tak mimochodem, že Žak zvedl se země jakousi bílou kartičku, ale bylo mi to jedno a vůbec nás to nezajímalo. Nechtělo se mi ani mluvit, ani přenýšlet. Chtělo se mi jen strašně spát.

Po nějakém čase jsme se s Bobem a Žakem setkali u "Kulatý báby" kde jsme nivali olesiny vždy před vyražením na vandr. Vlastně jsme si uvědomili, že jsme Žaka už hezky dlouho neviděli. Žak jen sdělil a hostil kde keho kolem nejen piven, ale i keřalkou dle přání - prostě jsme šasli.

ale

žak se rozpovídal o svém novém zaměstnání, které je tak bezvadné a výhodné, že jsem se divil, že po něm nehupnul sám prezident. Když jsme se svídavě zeptali, jakým způsobem k takovému "fleku" vlastně přišel, jen se náhodně satvářil a významně se pousmál. V prstech zamlnul malou tuhou kartičkou a samolibě zasmál: "Jó, to musí být jeden chytřej."

A on skutečně tedy chytřej nebo spíše vychytralej byl: později jsme se dověděli, že z tehdy sebrané návštěvenky vyčetl jméno a postavení onoho chlápka, co jsme s ním cvičili na naší zapomenuté silnici, zjistil, že jde o "velké zvíře" a pak se mu přiblížil jako jeho zachránce. Nebránil se vděčnosti a skromně si řekl o nějaké výhodné místo. Zřejmě v tom uměl chodit, protože to místo skutečně získal. Tehdy jsme ovšem tohle všechno ještě nevěděli a tak jsme se se Žakova úspěchu upřímně radovali.

Když jsme ale časem postupně sestavili a doplnili mozaiku tohoto téměř neuvěřitelného příběhu, chtělo se nám svracet a vraždit zároveň. Pak jsme se dohodli, že se za Žakem vypravíme, abychom mu alespoň vyjasnili, jak s ním pohrdáme a že to tak nechodíme nechat. Šlo nám o vděčnost a zásluhy, ale o jeho sprostě vydírání.

Žádný strom neroste do nebe a slo se někdy vrací jako bumerang. Alespoň občas. - Žak už netyl mezi živými. Udušil se ve vlastních svratcích, když se vracel z hospody a nikdo mu nepomohl, protože byl naltý. Zůstal ležet na stejné silnici, jen kousek od místa, kde jsme tenkrát našli toho chlápka.

/ Hanka H. - C.B. /

PÍSENIČKÁŘI

Vladimír Mertš

Jeden z mála těch písničkářů, kteří vydrželi hrát od šedesátých let, kdy začínal. Vystoupil jako host na jedné z prvních Fort v Ústí a zapůsobil jako zjevení, tehdy pojem folk u nás nikdo nesnal. Vystudoval režií na FAMU, dosud žádný film sám nerežisoval /jen spolupracoval na Opeře ve vinici/. Měl absolutně osobitou muziku, hodně založenou na perfektní kytáře a občasné harmonice, spívá podobně neopakovatelně, také jsem málokoho slyšel interpretovat jeho písně. Hrál i s Míškem Srubým a spol., natočil jednu desku ve Francii a dvě u nás /z nich jedna nevyšla/. Jeho velká síla je v textech. V šedesátých letech byly většinou poetické, jakési zhudebněné básničky /přebírá i cizí poesii a zhudebňuje ji, čímž se půl roku i živil/, pak se ale objevují texty pravdě angažované, silné, které si lidé na koncertech stále více vynucují, protože jim aluší z duše a nikdo to neumí za ně tak vyslovit, jako právě Mertš. Hraje občas povolen, občas naopak, v Lucerně i v hraničské Baráčnícké Sychtě, později na Petynce i na Letorostu, v roce 1986 je profesionálem. Na Fortě v Plzni překračuje repertoárový list - zahraje neschválenou písničku Praha a je mu odebrána možnost ke hraní, v současnosti se řeší.

Můj pohled: Vláda je neopakovatelná, já si kděmu našel cestu, ale až dost pozdě, právě díky těm textům víc či méně aluvicím o dnešku, jeho poesie mi tak nesedí. Bohužel, u nás je to právě to, co si máš nejméně dovolit hrát. A když jsem slyšel letos na Lehotíně spívat s ním Harmonii ty tisíce lidí, když jsem slyšel vynít tam-tu Prahu, nejlíp, jak vynít mohla, věděl jsem, že bez Mertš nemůže být už nikdy český folk komplet. Leckdo mu to vytýká jako neuvážlivost, ale já si myslím, že tím dokázal víc než dalšími deseti lety hraní poesie po klubech. Získal tam nejen Zlatou Portu, ale i další tisíce příznivců - a to snad není málo.

Houla

Bylo by stejně na místě otisknout nyní text zmíněné Prahy, ale myslíme si, že se jedná o píseň dostatečně známou, tak tedy:

něco méně známého ...

Vladimír Korta

Na video si mě nahrál ministerskej synek
v Melodii a mně jak já to slyším píše soudruh Donovan
můj nedospělý film se hrál s úspěchem v prásdných kinech
sám sobě stojím modelem akerát coby námět na román

Svět je plný sákanů vyhlášek a přihlášek
kdo se v tom má vysnat určitě něco popletu
než mě rozemlou kole dějin nesí sebou na prášek
skládám svou píseň písní středního doletu

REF. Někdo má své děti rád a jinej je rád týrá
jeden říká mír a myslí přitom na válku
malý trpaslík ženě skončí jako velká černá díra
v tavičce tyglíku galaxií objeví teleskopy
vyspělejších civilizací další totální Polárku

Jsem jenom malý český člověk hlásám pokoru
ne koupím si tráboše natož pak mercedes
ten první mi připomíná až příliš
pojistnou plynovou komoru
ten druhý zase uniformy a zbraně SS

Lodičky mých nadějí se blíží mračnu
nestěžuji si, vím byl jsem mnohokrát varován
někdo přestal hrát, tak já zase
alespoň na malou chvíli pro změnu začnu
aby poměr sil dobra a zla ve světě zůstal zachován

A než se letos úplně rozloučíme se zisou, připomeneme si těch
pár mrazivých dní ještě jednou básničkou:

Z i m a

Snáhové obrazy
pokryly sjizvenou zemi
a vráskami rozbředlých cest
Zčernalé pahýly stromů
míří k obloze
šedivé očekávání
bolestných stahů
rodícího se mrazivého dne

/ Hanka M. - Č.B. /

"Buď slušnej na lidi když jdeš nahoru, moh' bys je potkat
až poletíš dolů!!!"

BARVY DNEŠNÍCH DNŮ

M. Zichová

Kdo mi poví, jakou barvou nakreslit mám dětem trávu
rychle sahám pro zelenou lež mi dělá těžkou hlavu žltá šedá
karma byla by víc věrná a já znám přece trávu pěknou
děkám že mi děti barvy řeknou řekně mámo čím je vina že je tráva
dnes už jím nežli z tvého vyprávění copak žádná pomoc není
na lodičkách jen záleží - i jaký čas děl mobe - ží člověk chudá
každá napravit jde chvilí a málokomu barvy v hlavě leží.

2. Kdo mi poví, jakou barvou
nakreslit mám dětem řeku
chvilí váhám, беру modrou
pravdu vidím, je to k vzteku
Co kde přebývá, voda ukrývá
mrtvá se zdá, až dech se smutkem tají
a děti se stále ptají

Řekni mámo, čím je vina
voda v řekách je už jiná
proč u břehu cosi pění
copak žádná pomoc není?

3. Kdo mi poví, jakou barvou
nakreslit mám vločku sněhu
nečekám a vezmu bílou,
vždyť má v sobě skrytou něhu
Kouře z komínů nepomyslí na zimu,
krajina bílá v šedivou se mění
zase slyším známá slova denní

Řekni mámo, čím je vina
sníh roztaje, zbyde špína
kdy se čisté k barvám vrátí
než barevný svět se ztratí

Rf.:

Brontosaurus

1974

Mám, já dneska mám tísen, že tu zejtra budu možná sám, uzdu
zahodím a klobouk pomačkám, díky novověku vlajku nepoznám
V kouři já pak se budu smát, polo-šilenej si na člověka
hrát, v kině když nám budou stromy promítat a o
loukách máma s tátou povídat. Vzhůru
stoupá vlajka na stožár, posvátný má stín,
trempů českých vlajka pláče, to já vím. Ne, já
vím.

Ne, já nedám se tak lehko, to se ví
připravit o kouzlo trávy zelený
lidí, zastavte to bídný násilí
nebo s nožem v ruce tremp vás zastaví
Helou, staroušové, pochopte nás víc
mnohej jezdil jste vy nebo možná strýc
tak svý továrny si šoupněte kus dál
aby přírodou zas vítr čerstvej vái

Vzhůru stoupá vlajka na stožár
posvátný má stín
trempů českých vlajka
pláče, to já vím

... JO TO KDYSI

Druhý díl.

Celých třicet sedm let trvalo, než se objevil nový skutečně trampský časopis. Alespoň pokud já vím - nic jiného se mi z období /ne-sidobí/ do ruky nedostalo. Vycházel sice Rozruch či Redokaps, kde byly trampské rubriky, vycházel spřísáňný Vpřed, ale o skutečně jediné trampský časopis se znovu pokusili kamarádi až v roce 1967. Bylo to v Ostravě a jmenoval se opět Tramp. Ale o něm až příště - mně se dostalo do ruky až číslo z roku 68 a dále, zato tu mám pražský plátek jménem Kamarád z roku 1967 - a to už je druhý ročník! Tak tedy

Kamarád - Praha - 1966 - 1969

Časopis množený, s grafickou úpravou a kresbami a fotografiemi. Vydával Klub mládeže Kamarád, šéfredaktorem byl Pedro škola, vycházelo 14 čísel ročně, rozšifováno poštou a rukama přátel...

Můj názor: Zbytečně moc diskusí, které zabíraly místo. Podně se tu psalo o Dívce z západu /seriál podle knihy Joe Hammana/, místo měly především zprávy, občas povídka /většina by v Trapsavci neobstála / či poesie, našla se i stránka o vraždě Kennedyho, jen nálo-kdy text písničky. Později se vyskytl seriál o invazi a glosy na tehdejší Portu. Od roku 1969 se mění formát z a4 na a5, objevují se dobové články, uroveň ještě upadá / na výjimky - objevuje se tu už povídka Marko Černáka "Hodina duchů"/. No a třetím číslem toho ro-ku se končí...

Hlavními autory Kamaráda byli Texas Kid, Táta ze Zlaté řeky, San-ta Redy z T.O. Heleho, Jim Severák, Stanley, Teddy, Cornel, Kayman, Eddy, Pobožný Vlk, Dáda...

S e n

Ždál se mi sen
o vandru, který trval dýl
než ze soboty na neděli
škode, ten sen už nevím celý.
Byl ale dlouhý
jak ten vandr
trval snad rok
snad dva
a asi víc
protože
nekončil.
Byl tak hezký
a teď
si s nudy
pouštím
desky.

T u l á k - Dáda

Ty znáš ten pocit volnosti
a touhu po svobodě
za hvězdných nocí vzpomínáš
a práci, práci pouštíš k vodě.

Máš na to právo a ty to víš
co znamená být volný
být tulákem a bez cíle
věsk hřbet mít stále rovný

Nesklonit hlavu a snát se všem
kdo o nás špatně mluví
a svoji lásku k přírodě
si s sebou nosit v krvi.

Povídka na konec - T.S. Stanley

Teta Konvalinková zasáhla. V hlavě jí totiž vykvasil nápad. Ihned poslala vskaz do blízké vsi pro vnuka Ignáce, sdělila by si nechtěl přivydělat nějaké drobné. Vnuč přikývl, když mu teta vyložila svůj nápad a poslal si na pomoc kamaráda Šavíře, neboť od vykopnutí z obec-ní jednotřídky pracují opolu často na úseku strát a rozdílu s druž-
stevních podílů. Nastal kýžený večer. Ignác s kamarádem Šavířem se přišli k druž-

stevní slepičárně a kuli plán, která ošáliti babičku Maňáskovou, která uvnitř rasítkovala vejce a vzpomínala při tom na své nebožtíky. Když zaslechla křákání bylo již pozdě. Vyběhla ven, ale spatřila jen dvě postavy, jak probíhají přes pole k lesu. Začala vysílat SOS ve formě babského ječení a hned se sbíhal místní lid. Pak rozelený dav vytáhl do blízkého mlýna, kde se skrývalo několik nic netušících trampů. Mlýna dobyli, trampy vyloučili, sžímali a ve stodole upálili.

Celý případ se projednával před trestnou komisí rady MNV. Kováři Bedrníkovi byla odhlasována dítka, protože rozdělování ohně ve stodole odporuje platným bezpečnostním předpisům.

Rovněž v technologickém postupu při upalování trampů byly zhlédány mnohé závady.

/ roč.2, číslo 1, str.8 - 1967 /

Houla

ZPRÁVY

v malém závěrečném okénku zpráv si povšimneme především dvou novinek svatebních

do svazku manželského vstoupili od dob uzávěrky předchozího vydání Poutníka hned dva párečky kazarádů, a to

Dívko a Brko

a o pár dnů později se okroužkovali kamarádi

Andy a Fík

hodně všeho krásného na společné cestičce už nejenom po přírodních krásách přeje redakce Poutníka. No a nás nezbylo, než opět vyplnit okénko modrého života "povolených oslav" /tudíž porušené prohibice/ modrou pastelkou.

No a když jsme u vyplňování modrých okének, 20-tého února se nám stala nepředvídaná věc - přiznáme se - pili jsme alkohol, dlouho jsme váhali sdělit okénko "povolených oslav" buď set prázdnotou bílé barvy... Náhoda mi přinesla do rukou souhrnný zpěvník Mikiho Ryvoláka a tu na druhé stránce poznámka: 20.února 1955 - založení T.O. Zlatý klíč...

Tož dáci klíďáci, děkujeme za modré okénko a přejeme hodně štěstí k překonání kristových let... /pak už to jde rychle!/

A co vás čeká a nemine, pakliže dostanete do ruky příští číslo našeho trampského plátku:

- mimo obvyklé rubriky v Poutníku to bude rozhovor s Michalem Tučným /o čem - to vlastně přesně ani nevíme/
- procházkou po trampských časopisech se dostaneme k Šesťákovi a Jirákovi
- doklepneme ležského Trapsavce ukázkami s povídkami obou kategorií
- seznámíme vás nevelkým článkem o tom, jak pokračuje náš výskum výskytu prvních trampů na našem území / Frano a Hilda /
- no a všechno se to pokusíme aladit už v jarním duchu...

Ahoj

DO TAJEMNÉHO BLUDIŠTĚ

